

Aigua, polítics

Joan F. Mira

Com si no hi hagués cap altra cosa important, passem l'estiu, en aquest petit país dels valencians, contemplant cada dia les tristes baralles per l'aigua. De l'Ebre, del Tajo, del Xúquer o del Vinalopó. la qüestió serà eterna. Jo comprenc que la sequera i la calor excite les passions i altere els esperits, comprenc fins a un cert punt els agricultors i potser els alcaldes i els polítics locals, més fàcilment o inevitablement alterables. Ja no comprenc el president de la Generalitat i el seu govern, ni l'anomenat líder de l'oposició, ni la televisió valenciana, ni tota aquesta gent –la del PP i els seus amics en primer lloc– que parlen amb perfecta inconsciència del mal que provoquen, actuen amb perfecta incompetència, i miren en primer i en últim lloc els propis interessos polítics miserables, com si la cohesió del País Valencià, la seua mateixa existència, el seu futur, no els importara un rave, que de fet no els importa: al PP, no gens en absolut; al PSOE, ben poc. Agiten fantasmes, criden, ofereixen solucions miraculoses, obliden allò que deien fa pocs anys o pocs mesos, miren només de resoldre conflictes que ells mateixos provoquen, fan propaganda barata i barroera, acusen el discrepant d'enemic de la terra, presenten un espectacle tan barat i tan pobre de recursos mentals, que hom ja no sap si el cervell se'ls ha girat o si és que mai no n'han tingut. Petit país dissortat que no és capaç de produir polítics raonables, responsables, o si en produeix són marginals dels grans partits o pertanyen a partits massa petits. Petit país que produeix tants dirigents ineptes, incapaços, sense una mínima solidesa en les idees, sense una visió que supere els criteris més tristament electorals. Miren vostès el tracte que reben temes com la llengua, el medi ambient o l'aigua, i traguen les pròpies conclusions. Ací, posem per cas, cap polític dels dos partits grossos no serà mai capaç de dir que amb l'aigua passa que en gastem massa, i que aquesta és la clau i l'arrel del tema i del problema. Pitjor encara: pensem que tenim un dret natural a gastar-ne tanta com ens done la gana en el present, i molta més encara en el futur.

Quan un territori com el nostre –“territori” en sentit més o menys geogràfic i climàtic: diguem que entre Tarragona i Almeria– es llança alegrement a multiplicar urbanitzacions amb gespa i piscina, a fer camps de golf d'herbeta verdíssima, a estendre indefinidament conreus de sentit econòmic ben dubtós, a construir barreres litorals d'apartaments amb dutxes i banyeres, a més concentració estival, més hotels, més gent i més de tot, l'aigua serà necessàriament i eternament insuficient: més n'hi haurà i més en farà falta, perquè la passió del negoci és infinita, els constructors mai no en tindran prou de construir, i les dutxes, les aixetes i les mànegues de regar rajaran també infinitament. I quan a Almeria s'acaben l'aigua fòssil del subsòl i la poca que hi cau cada any, quan els immensos regadius nous de la Manxa assequen del tot eis aquífers del Xúquer, quan els agricultors del Segura

amplien encara més els camps regats pensant en l'aigua futura (això ha passat amb el transvasament del Tajo: portaren l'aigua, estengueren els regadius, i l'aigua ja és insuficient), quan els empresaris valencians inverteixen tots els diners negres de la indústria transformant milers d'hectàrees de secà en horts de tarongers, tampoc no hi haurà aigua per a tots, ni amb la de l'Ebre, ni amb la del Roine, ni amb la del riu Amazonas. Alguna vegada s'hauria d'acabar aquesta immensa bestiesa, però el govern diu que no, l'oposició diu que no, i el negoci de l'acumulació infinita diu que no: més aigua, i que no s'acabe. Més turisme a la costa, més urbanitzacions monstruoses, més piscines, més gespa, més tarongers inútils pujant per la muntanya. Més de tot, i a gastar sense límit: aquesta és, en el fons del fons, la ideologia compartida per la dreta i l'esquerra oficials. Sovint pareix que no en tenen cap altra.

“Més turisme a la costa, més urbanitzacions monstruoses, més piscines, més gespa, més tarongers inútils pujant per la muntanya. Més de tot, i a gastar sense límit: aquesta és, en el fons del fons, la ideologia compartida per la dreta i l'esquerra oficials. Sovint pareix que no en tenen cap altra.”